

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenaurovej v právnej veci navrhovateľa: **C. CH., štátny príslušník G.**, naposledy bytom v zahraničí: T., t. č. PT G., zastúpený JUDr. B.B., advokátom, B., proti odporcovi: **M.V.S.R. – M.Ú., P. B.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p.: MU-2793-129PO-Ž/2005 zo dňa 8. februára 2006 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 20/2006-118 zo dňa 5. decembra 2007 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Saz 20/2006-118 zo dňa 5. decembra 2007 **potvrďuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p.: MU-2793-129/PO-Ž/2005 zo dňa 8.2.2 2006, ktorým odporca podľa § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území SR a súčasne rozhodol, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Gruzínska podľa § 47 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t.j. že navrhovateľom udávaný dôvod žiadosti nie je dôvodom pre udelenie azylu. Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ síce v poslednom azylovom konaní uviedol, že pred svojim odchodom z krajiny mal byť odvedený neznámymi uniformovanými ľuďmi do neznámeho domu, kde mal byť držaný

s tým, aby prezradil informácie o O. a že aj v O. mal byť zadržovaný a mučený, avšak tieto údaje sa vzhľadom k postupnosti ich prezentovania, ich všeobecnému obsahu a konečne aj vzhľadom k tomu, že pri prvom kontakte s oficiálnymi slovenskými orgánmi navrhovateľ ako dôvod odchodu udával výlučne ekonomické dôvody, javia sa ako nanajvýš nehodnoverné. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na nedôveryhodnosť samotného navrhovateľa, keďže tento okrem iného udával rôzne údaje o svojej osobe (napr. štátnu príslušnosť, národnosť). Krajský súd tiež poukázal na skutočnosť, ktorú hodnotil ako dôležitú, a to, že k jeho problémom v O., resp. v T. malo dôjsť pred rokom 2000, resp. v roku 2000 a svoju situáciu, ochranu pred takýmito údajnými konaniami vyriešil odchodom do T., kde bez problémov zotrval minimálne tri roky. V skutočnosti však táto bola podľa krajského súdu dlhšia, (podľa obsahu spisu až 4 roky), preto krajský súd vyslovil názor, že dôvodom odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu boli ekonomické dôvody, ktoré aj v prvom konaní jasne prezentoval.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že na navrhovateľa sa z dôvodu ust. § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz jeho vyhostenia alebo vrátenia do Gruzínska, pretože tak v prvostupňovom konaní a ani v konaní pred súdom nepreukázal, že by jeho život či sloboda boli ohrozené z dôvodov predpokladaných v § 47 zákona o azyle, a keďže nebolo zistené žiadne bezpečnostné riziko, súvisiace s jeho návratom, napadnuté rozhodnutie potvrdil v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom uviedol, rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd doplnil dokazovanie a doložil aktuálne informácie o Gruzínsku, ak mal však súd za to, že odôvodnenie rozhodnutia odporcu nie je z hľadiska správ o krajine pôvodu dostatočné a bolo nutné ho doplniť o také množstvo dôkazných prostriedkov, mal vzhľadom na ich charakter a povahu vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie. Podľa navrhovateľa krajský súd mal dopĺňujúce dokazovanie využiť ako dopĺňujúci prvok pri rozhodovaní o už uvedených informáciách krajiny pôvodu a nie ním nahradiť povinnosť odporcu sa s týmito skutočnosťami zaoberať.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že dôvody jeho žiadosti zakladajú minimálne dôvod na aplikáciu zákazu vyhostenia alebo vrátenia do Gruzínska.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Zopakoval argumenty pre ktoré neudelil navrhovateľovi azyl na území SR, najmä nepreukázanie opodstatnenosti obáv z prenasledovania z relevantných dôvodov, pričom za podstatný považoval fakt, že navrhovateľ pôvodne zakladal svoju žiadosť na ekonomických dôvodoch, ktoré neskôr zmenil na prenasledovanie neznámymi mužmi a v konaní uvádzal rôzne osobné údaje ako aj štátnu príslušnosť a národnosť. Podľa odporcu, navrhovateľovi sa tak nepodarilo prezentovať svoje argumenty na odôvodnenie žiadosti o azyl uceleným a presvedčivým spôsobom. Odporca v tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ dňa 3.3.2008 predložil odporcovi svoju žiadosť o vydanie nového preukazu žiadateľa spolu s neoverenými kópiami dokladov, na základe ktorých by sa malo v prípade navrhovateľa jednať o T.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o azyle (účinného do 31.12.2006, ďalej len zákon o azyle) Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý má v štáte, ktorého je štátnym občanom, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

Ministerstvo udelí azyl žiadateľovi, ktorý je v štáte, ktorého má štátne občianstvo, a ak ide o osobu bez štátnej príslušnosti, v štáte jeho bydliska, prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (ods. 2).

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle Ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá v štáte, ktorý azylant opustil z dôvodov podľa § 8, a azylant s tým vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí; za azylanta robí právne úkony opatrovník, ktorého mu ustanoví ministerstvo; 7) ustanovenia § 16 ods. 2 sa nepoužijú.

Podľa § 10 ods. 2 zákona o azyle Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 3 zákona ak ministerstvo zamietne žiadosť ako zjavne neopodstatnenú, rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu; vo výroku rozhodnutia uvedie, či sa na cudzinca vzťahuje zákaz vyhostenia, alebo vrátenia podľa § 47.

Podľa § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, 19) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo vrátiť na hranice územia štátu, 21) kde by bol mučený alebo podrobený krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, alebo trestu (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon o azyle) určuje žiadateľovi povinnosť počas vstupného pohovoru poskytnúť pravdivo a úplne všetky požadované údaje potrebné na rozhodnutie o žiadosti o udelenie azylu.

Zásada non-refoulement bola upravená v ustanovení § 47 ods. 1 zákona o azyle tak, že žiadateľa, azylanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencu nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a rozhodnutie o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Gruzínska, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Lexikón zemí z roku 2003, Gruzínsko – správa o dodržiavaní ľudských práv v krajine rok 2004, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 28.2.2005, Gruzínsko- svetová správa Human Rights z roku 2005, správa výboru USA o Ruskej federácii pre utečencov-2003, Rakúska červený kríž- Gruzínsko: podmienky návratu, z 12.10.2004, rakúsky červený kríž, Trest smrti v sledovaných krajinách, Informačný materiál strán utečencov a žiadateľov o azyl z Gruzínska, vydaný UNHCR,

október 1999, Správa o dodržiavaní ľudských práv za rok 2000, vydaná MZV USA, február 2001), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 11.1.2006 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bola obava o svoju bezpečnosť. Upresnil, že sa obáva ľudí z vlády (od S.), pretože ho obvinili, že prezradil O. aké zbrane má gruzínska armáda. V T. ho zaistili uniformovaní ľudia, vládni činitelia, bol zavretý v nejakej budove v rajóne D. mesta T.. To sa stalo po roku 2000, pred tým ako utiekol do T.. Uniformovaní ľudia ho chytili pred vstupom do bytu a odviezli ho do neznámeho domu, kde sa ho pýtali aké informácie prezradil O. strane, bol zatvorený 1-2 mesiace, potom mu nejaký uniformovaný muž otvoril dvere a upozornil ho, že ho chcú zabiť, pustili ho a on ušiel. Známy ho zobral k sebe domov, kde sa zotavil a následne ušiel do T., kde bol asi tri roky, pracoval tam a nemal žiadne problémy. Žil však v nedôstojných podmienkach, preto odišiel z T. za lepšími životnými podmienkami. Navrhovateľ uviedol, že aj v O. bol väznený a keď zistili, že slúžil vo vojenskej jednotke M., vyhlásili ho za zradcu. Podarilo sa mu v čase nepozornosti vojakov utiecť do Gruzínska. Na otázku aby uviedol prečo v prvej žiadosti o udelenie azylu uviedol, že jeho snahou bolo dostať do Nemecka a nájsť si nejakú prácu nakoľko má finančné problémy, navrhovateľ uviedol, že materiálne problémy nemá, má iné problémy, lebo vláda ho chce zabiť. Na otázku prečo neuviedol v prvej žiadosti takéto problémy, navrhovateľ uviedol, že nemá žiadne materiálne problémy.

Na otázku, či je pravdou, že je čečenskej národnosti a štátnej príslušnosti Ruska, ako tvrdil v prvej žiadosti navrhovateľ uviedol, že je gruzínskej štátnej príslušnosti a národnosti O., pričom nikdy nepovedal, že je ruskej štátnej príslušnosti alebo čečenskej národnosti.

Odporca v dôvodoch napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že pokiaľ by sa navrhovateľ cítil ohrozený, mal v prvom rade využiť možnosť vnútroštátnej ochrany, nakoľko sa so svojimi problémami neobrátil na oficiálne štátne orgány, resp. mimovládne organizácie, jednoznačne sa vzdal tejto formy ochrany. Odporca v tejto súvislosti poukázal na to, že navrhovateľ po opustení krajiny pôvodu žil tri roky ilegálne bez problémov v T., v prípade, že by sa skutočne obával o svoju bezpečnosť, mohol požiadať o azyl počas pobytu v T., navrhovateľ však ani túto možnosť nevyužil a ako sám uviedol, z T. odišiel, nakoľko tam žil nedôstojne. O azyl po príchode na územie SR nepožiadala, jeho snahou bolo dostať sa Rakúska s úmyslom nájsť si nejakú dobre platenú prácu. Po umiestnení do azylového zariadenia toto zariadenie svojvoľne opustil a pokračoval v ceste do Spolkovej republiky Nemecko, odkiaľ bol vrátený na územie SR. Odporca poukázal na to, že i keď navrhovateľ poprel, že v pôvodnom konaní svoju žiadosť zakladal na ekonomických dôvodoch, v priebehu pohovoru jednoznačne dominovala problematika hľadania si lepšej pracovnej príležitosti. Odporcovi napokon neuniklo, že navrhovateľom tvrdená obava z ľudí z vlády prezidenta S. je v rozpore s faktom, že M. bol zvolený za prezidenta v januári 2004, kedy menovaný už nebol v krajine pôvodu, ale v tom čase sa nachádzal v T. Analýzou celého prípadu ako aj z dostupných zdrojov odporca vyjadril presvedčenie, že skutočným dôvodom odchodu navrhovateľa z krajiny pôvodu nebola obava o jeho život, ale hľadanie si lepších ekonomických podmienok.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého

odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

V predmetnom prípade sa odporca (ale ja krajský súd) v prvom rade zaoberali existenciou relevantných dôvodov pre udelenie azylu, v rámci tohto procesu však odporca oprávnené dospel k záveru o nenaplnení azylovo relevantných dôvodov, keď jeho kogníciou s ktorou sa stotožnil aj krajský súd dospel k záveru, že na navrhovateľa ako žiadateľa o azyl je potrebné hľadieť ako na osobu nedôveryhodnú. S takýmto hodnotiacim úsudkom sa stotožnil aj krajský súd a voči posúdeniu navrhovateľa ako osoby nedôveryhodnej nemá žiadne námietky ani súd odvolací.

Dôveryhodnosť osoby žiadateľa odporca posudzuje vzhľadom na nedostatok listinných dokladov a dokumentov, ktorými by preukázal svoju totožnosť, resp. ktorými by preukázal pravdivosť svojich tvrdení o prenasledovaní v krajine pôvodu v nadväznosti na celkové správanie navrhovateľa v priebehu administratívneho konania. Na preukázaní pravdivosti tvrdení musí záležať predovšetkým žiadateľovi o azyl, preto jeho vyhlásenia musia byť ucelené a rozumné, nesmú protirečiť všeobecne známym faktom o krajine pôvodu a svojim konaním nesmie zadávať dôvod na spochybňovanie dôveryhodnosti svojej osoby.

Podľa odvolacieho súdu totiž posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa o udelenie azylu je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah odporcu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti, resp. vierohodnosti ním tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi informáciami o krajine pôvodu. Rozhodujúci pre záver nedôveryhodnosti žiadateľa síce nemôžu byť len nepatrné nepresnosti alebo len omylom vysvetlené nejasnosti v tvrdeniach žiadateľa, ale práve zásadné rozpory v jeho výpovediach, ktoré správny orgán v priebehu administratívneho konania zistí.

Navrhovateľ svojím správaním v priebehu azylového konania, keď menil meno, priezvisko, národnosť, štátnu príslušnosť ako aj dôvod žiadosti o azyl, (v pôvodnom konaní vystupoval pod menom Z., národnosť čečenská štátna príslušnosť ruská, ako dôvod žiadosti udával finančné dôvody), pričom svoje konanie logicky nezdôvodnil, vyvolal dôvodne pochybnosti o dôveryhodnosti svojej osoby. Vyhlásenia navrhovateľa o obave z ľudí z vlády prezidenta S. ako správne uviedol odporca sú v rozpore s faktom, že M. bol zvolený za prezidenta v januári 2004, kedy navrhovateľ už nebol v krajine pôvodu, ale v tom čase sa nachádzal v T.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že odporca správne vyhodnotil navrhovateľa (žiadateľa o azyl) ako osobu nedôveryhodnú, pričom táto

skutočnosť objektívne znemožnila odporcovi zistiť u žiadateľa podmienky pre udelenie azylu.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku namietal, že krajský súd nezrušil rozhodnutie odporcu, hoci je nepochybné, že odporca nevykonal náležité dokazovanie, ktoré vykonal až krajský súd. Podľa navrhovateľa krajský súd mal doplňujúce dokazovanie využiť ako doplňujúci prvok pri rozhodovaní o už uvedených informáciách krajine pôvodu a nie ním nahradiť povinnosť odporcu sa s týmito skutočnosťami zaoberať.

Táto námietka nebola podľa odvolacieho súdu spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP totiž vyplýva oprávnenie súdu vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, preto pokiaľ krajský súd takto postupoval a vo veci vykonal dokazovanie správami o krajine pôvodu navrhovateľa (správa OGN vydaná MV VB v septembri 2007, správa vydaná Country of return, Information Project z augusta 2007, správa HRW z januára 2007, správa o dodržiavaní ľudských práv za rok 2005 vydaná MV ČR, výročná správa AI za rok 2006, správa o realizácii asistovaných návratov do Gruzínska vydaná MV ČR), takýto postup krajského súdu bolo potrebné považovať za legitímny a nebolo možné v ňom vidieť porušenie akýchkoľvek práv navrhovateľa.

Ani odvolacia námietka navrhovateľa, ktorý vyjadril presvedčenie, že dôvody jeho žiadosti zakladajú minimálne dôvod na aplikáciu zákazu vyhostenia alebo vrátenia do Gruzínska nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Pretože posúdenie správnosti a zákonnosti výroku o tom, či sa na navrhovateľa vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu podľa § 47 zákona o azyle je nepochybne závislé nielen od posúdenia existencie prekážok, ktoré bránia návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, ale ako už bolo uvedené vyššie toto posúdenie je závislé od posúdenia dôveryhodnosti osoby, ktorá sa na existenciu takýchto prekážok odvoláva.

Odvolací súd sa v tejto súvislosti považoval za správne, že nielen odporca, ale aj krajský súd spôsobom, ktorý v žiadnom prípade nemožno považovať za neprimeraný kládli dôraz práve na jeho predchádzajúcu odlišnú výpoveď a vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nevysvetlil a logicky nevyargumentoval pohnútky takéhoto správania, naopak v priebehu odvolacieho konania predložil odporcovi žiadosť zo dňa 3.3.2008 o vydanie nového preukazu žiadateľa spolu s neoverenými kópiami dokladov, na základe ktorých by sa malo v prípade navrhovateľa jednať o osobu T., bolo potrebné sa stotožniť s názorom odporcu, ktorý si osvojil aj krajský súd o nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa a jeho príbehu a vo svetle týchto okolností bolo potrebné považovať rozhodnutie odporcu o neudelení azylu ako aj rozhodnutie o tom, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona o azyle za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak ho potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhoviel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

POUČENIE : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 24. júna 2008

**JUDr. Igor Belko v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová